

ΣτΕ 88/91, Γ' Τμ.

Προεδρεύων: Αν. Μαρίνος, σύμβουλος

Εισηγητής: Γ. Σταυρόπουλος, σύμβουλος

Επειδή, με την προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της 1412/16.9.1987 απόφασης του Διοικητή του Οργανισμού Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού (Ο.Α.Ε.Δ.), με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα, υπάλληλο της Περιφερειακής Διεύθυνσης Αττικής και Νήσων του Οργανισμού αυτού, με βαθμό Α' του Κλάδου ΠΕ Δ/κού-Οικ/κού, η πειθαρχική ποινή του προστίμου του ενός τρίτου (1/3) των μηνιαίων αποδοχών του, για "μη προσήκουσα συμπεριφορά προς την προϊσταμένη του αρχή".

Επειδή, με την 7509/5.6.1987 απόφαση του Διευθυντή της Περιφερειακής Διεύθυνσης Αττικής και Νήσων του Ο.Α.Ε.Δ. αποφασίστηκε η τοποθέτηση του προσφεύγοντος στο Τμήμα Επαγγελματικής Κατάρτισης και η ανάθεση σ' αυτόν καθηκόντων Προϊσταμένου αυτού του Τμήματος. Ο προσφεύγων, με την από 10.6.1987 αναφορά του προς τον Διοικητή του Ο.Α.Ε.Δ., εγνωστοποίησε στην Υπηρεσία την πρόθεσή του να μην εκτελέσει την ως άνω απόφαση, επειδή, κατ' αυτόν, ήταν προδήλως παράνομη (άρθ.71 παρ.1 και 3 Π.Δ/τος 611/1977). Πιο συγκεκριμένα, υποστήριξε στην αναφορά του αυτή εν λόγω Τμήματος έπρεπε να καταλάβει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 7 του Β.Δ/τος 404/1971 (ΦΕΚ 123) και το άρθρο 17 του Ν. 1586/1986 (ΦΕΚ 37), υπάλληλος που έφερε, με την προϊσχύουσα βαθμολογική κλίμακα, βαθμούς 6ο, 5ο ή 4ο και όχι υπάλληλος που έφερε τον 2ο βαθμό, όπως αυτός, και ότι, με την ανάληψη των καθηκόντων του Προϊσταμένου του Τμήματος αυτού, θα υπαγόταν ιεραρχικά στο Διευθυντή της Περιφερειακής Διεύθυνσης Αττικής και Νήσων, θέση την οποία κατείχε συνάδελφός του, νεότερος ως προς την αρχαιότητα στο βαθμό. Με το 1152/3.7.1987 έγγραφό του ο Διοικητής του Ο.Α.Ε.Δ. γνώρισε στον προσφεύγοντα ότι ώφειλε να εκτελέσει την απόφαση περί της

τοποθετήσεώς του στο παραπάνω Τμήμα και ότι, σε περίπτωση που τη θεωρούσε παράνομη, θα μπορούσε να ασκήσει κατ' αυτής τα προβλεπόμενα ένδικα μέσα. Παράλληλα υποστήριξε ότι η τοποθέτηση του προσφεύγοντος ήταν νόμιμη, με τη σκέψη κυρίως ότι, μετά τις ρυθμίσεις του Ν.

1586/1986 (άρθρ. 29) έπαυσαν να ισχύουν οι περί της αρχαιότητας των υπαλλήλων διατάξεις του άρθρου 196 του Υπαλληλικού Κώδικα (Π. Δ/γμα 611/1977). Στη συνέχεια, ο προσφεύγων υπέβαλε την από 9.7.1987 νεότερη αναφορά του προς το Διοικητή του Ο.Α.Ε.Δ. επαναλαμβάνοντας, κατά βάση, τους ισχυρισμούς που είχε ήδη διατυπώσει με την προηγούμενη αναφορά του. Για ορισμένες, όμως, από τις φράσεις που ο προσφεύγων εχρησιμοποίησε στη δεύτερη αυτή αναφορά του, ασκήθηκε κατ' αυτού πειθαρχική δίωξη, η οποία κατέληξε στην επιβολή, με την ήδη προσβαλλόμενη απόφαση του Διοικητή του Ο.Α.Ε.Δ., της προαναφερθείσης πειθαρχικής ποινής, για παράβαση του άρθρου 206 παρ. 1 περίπτ. ιγ' του Υπαλληλικού Κώδικα. Συγκεκριμένα, οι φράσεις που θεωρήθηκαν επίμεπτες με την προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση είναι οι εξής: α. "... φαίνεται ακόμη ότι μάταια προσπάθησα μέχρι τώρα (...) να σας πείσω να με αντιμετωπίζετε ως υπάλληλο με τις υποχρεώσεις του και τα δικαιώματά του και να τύχω της στοιχειώδους ίσης μεταχείρισης, της αξιοποίησής μου. Θα σας το φωνάξω για άλλη μια φορά, ελπίζω όχι πάλιν μάταια ότι "στην Υπηρεσία είμαι πρώτα υπάλληλος" και δεν καταλαβαίνω γιατί επιμένετε να με μεταχειρίζεστε σύμφωνα με το πολιτικό μου πιστεύω, το οποίο δεν πρέπει υποχρεωτικά να συμπίπτει με το δικό σας..." (παράγρ. 1). β.

(Σχετικά με το 1152/3.7.1987 έγγραφο της Υπηρεσίας ανέφερε: "Το διακρίνει μια προχειρότητα και μια ανεξήγητη σπουδή. Το χαρακτηρίζει η σύγχυση και ο αυτοσχεδιασμός. Τι το πιο εύλογο, τι την εμπόδιζε τη Διοίκηση να έστελνε, πριν αρχίσει τους αυτοσχεδιασμούς, ένα ερώτημα στο Υπουργείο Προεδρίας σχετικά με το πεδίο εφαρμογής των άρθρων 17 παρ. 1 και 29 του ν. 1586/86, σε συνδυασμό με το άρθρο 28 του π.δ. 404/71"

(παράγρ. 2.1.2.) γ. "(Το άρθρο 71 του π.δ. 611/77) δεν νομιμοποιεί τη Διοίκηση να με διώξει πειθαρχικά βάσει του άρθρου 206 του π.δ. 611/77 (...) γιατί η Διοίκηση πάνω απ' όλα οφείλει να είναι χρηστή, να έχει δηλ. τη δύναμη να αναγνωρίζει τα λάθη της και να τα επανορθώνει και όχι να επιμένει σ' αυτά και να είναι απαλλαγμένη από αυταρχισμούς και ετσιθελισμούς του στυλ "αν δεν σου αρέσει να που είναι τα δικαστήρια" ή του "αποφασίζομεν και διατάσσομεν" (πατάγρ. 2.2.2). δ. "Ελπίζω ότι ως χρηστή Διοίκηση δεν θα με εξαναγκάσετε να προσφύγω στα αρμόδια Υπουργεία, στον Τύπο, στη Βουλή κ.λπ. για να μη στερηθώ τα κεκτημένα μου δικαιώματα. Το ελπίζω και το απεύχομαι" (στο τέλος της αναφοράς).

Επειδή, από την εκτίμηση όλων των στοιχείων της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Οι παραπάνω φράσεις που ο προσφεύγων εχρησιμοποίησε στην από 9.7.1987 αναφορά του είναι πράγματι διατυπωμένες, σε πολλά σημεία, σε οξύ ύφος που διαφεύγει τα όρια της ευπρέπειας, την οποία πρέπει να τηρεί ο υπάλληλος όταν απευθύνεται στους προϊσταμένους του. Παρά ταύτα, και ανεξαρτήτως αν στην περίπτωση του ορισμού του προσφεύγοντος ως Προϊσταμένου Τμήματος θα είχαν ή όχι εφαρμογή οι περί της αρχαιότητας των δημοσίων υπαλλήλων ορισμοί των άρθρων 4 παρ. 7 και 29 του Ν. 1586/1986, ενόψει της διάταξης του άρθρου 17 παρ. 1 του ίδιου νομοθετήματος, και ανεξαρτήτως του αν οι νομοθετικοί αυτοί ορισμοί και οι διατάξεις γενικώς περί προϊσταμένων του αυτού ως άνω νόμου θα ήσαν ή όχι σύμφωνοι με το Σύνταγμα, με δεδομένη τη δυσμενή ψυχολογική κατάσταση, η οποία είχε διαμορφωθεί στο πρόσωπο του προσφεύγοντος από το γεγονός ότι θα έπρεπε, κατέχοντας από μακρύ διευθυντικό βαθμό, να τοποθετηθεί σε θέση Προϊσταμένου όχι Διεύθυνσης αλλά Τμήματος, ότι μετά την τοποθέτησή του στο εν λόγω Τμήμα θα υπαγόταν στο Διευθυντή Θ. Κονδύλη που ήταν νεότερός του στο βαθμό (βλ. κατάσταση Προσωπικού Ο.Α.Ε.Δ. Απριλίου 1986), ότι το 7509/9.6.1987 έγγραφο της τοποθέτησής

του υπέγραψε ο εν λόγω νεότερος στο βαθμό υπάλληλος και ότι είχαν προηγηθεί των παραπάνω αναφορών του αλλεπάλληλες μεταθέσεις και αποσπάσεις αυτού, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν πρέπει να επιβληθεί στον προσφεύγοντα πειθαρχική ποινή, αφού μάλιστα η επίκληση του ενδεχομένου άσκησης συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων, όπως είναι η ελευθερία έκφρασης και διάδοσης των στοχασμών στον Τύπο (άρθρ. 14 του Συντάγματος) και η υποβολή αναφοράς στη Βουλή (άρθρ. 69 του Συντάγματος), στην οποία προέβη ο προσφεύγων υπάλληλος, δεν θα μπορούσε να οδηγήσει, για το λόγο αυτό και μόνο, στον πειθαρχικό κολασμό του.

Επειδή, κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη προσφυγή και να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη 1412/16.9.1987 απόφαση του Διοικητή του Ο.Α.Ε.Δ.

Δια ταύτα

Δέχεται την προσφυγή.

Εξαφανίζει την 1412/16.9.1987 απόφαση του Διοικητή του Ο.Α.Ε.Δ. κατά τα εκτιθέμενα στο σκεπτικό.